

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI

25. 05. 2020

PRIMLJENO

Broj: I Kž-Us 101/2016-13

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ane Garačić kao predsjednice vijeća te dr. sc. Zdenka Konjića i Damira Kosa kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Ivone Horvatić kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog Dražena Pandže i drugih, zbog kaznenih djela iz članka 291. stavka 1. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11. i 144/12. - dalje: KZ/11.) i drugih, odlučujući o žalbi Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje u tekstu: USKOK) podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Rijeci od 27. travnja 2016. broj K-Us-11/15, u sjednici održanoj 27. travnja 2020.,

presudio je:

I. U povodu žalbe USKOK-a, a po u službenoj dužnosti preinačuje se pravna osnova oslobađajuće presude u odnosu na kazneno djelo iz članka 279. stavka 1. u vezi članka 52. KZ/11. te se izriče da se optuženi Dražen Pandža i optužena Arsena Juretić u odnosu na kazneno djelo iz članka 279. stavka 1. KZ/11. oslobađaju optužbe na temelju članka 453. točke 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.).

II. Žalba USKOK-a odbija se kao neosnovana te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu (kazneno djelo iz članka 291. stavka 1. KZ/11.) potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je Županijski sud u Rijeci, na temelju članka 453. točke 3. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13. i 152/14. - dalje: ZKP/08.-I), oslobodio optužbe Dražena Pandžu i Arsenu Juretić da bi počinili svaki po jedno: kazneno djelo zlouporebe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11. i produljeno kazneno djelo krivotvorenja službene ili poslovne isprave iz članka 279. stavka 1. u vezi članka 52. KZ/11. Na temelju članka 158. stavka 3. ZKP/08.-I oštećena Republika Hrvatska je upućena da imovinskopravni zahtjev može ostvariti u parnici, a na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08.-I u odnosu na troškove kaznenog postupka iz članka

145. stavka 2. točaka 1.-5. ZKP/08.-I te nužne izdatke optuženika i nužne izdatke i nagradu branitelja odlučeno je da padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv te presude žalbu je podnio USKOK navodeći da se žali zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka te zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da se ukine pobijana presuda i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, podredno da se preinači pobijana presuda na način da se optuženike proglasi krivima te ih se osudi za kaznena djela za koja se terete.

Odgovori na žalbu nisu podneseni.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, sukladno odredbi članka 474. stavka 1. ZKP/08.-I, nakon razgledanja vratio je spise ovome sudu na daljnji postupak, podneskom od 10. kolovoza 2016. broj KŽ-DO-858/2016.

Žalba USKOK-a nije osnovana.

USKOK ne obrazlaže, niti konkretizira u čemu bi se sastojala bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., osim što općenito navodi da postoji proturječje između izreke i obrazloženja, kao i unutar obrazloženja. Navedenu povredu ponavlja (treći odjeljak devete stranice žalbe) i nakon opširnog opovrgavanja činjeničnog stanja, navodeći da su činjenična utvrđenja na kojima je sud utemeljio oslobađajuću presudu pogrešna i proturječna rezultatima provedenog dokaznog postupka što je dovelo do proturječnosti pojedinih dijelova obrazloženja i izreke presude.

Međutim, protivno ovim općenitim prigovorima, razlozi koje je u obrazloženju pobijane presude dao sud prvog stupnja nisu u proturječju s izrekom, niti postoji proturječje unutar obrazloženja.

Prema tome, sud prvog stupnja nije počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka na koju ukazuje žalba, kao što nije počinio niti bilo koju drugu postupovnu povredu iz članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08 na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Žalba brojnim i opširnim argumentima osporava stajalište prvostupanjskog suda o nedokazanosti kaznenog djela zloporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11. koje se inkriminira optuženom Draženu Pandži.

Prije nego što se ovdje daje osvrt na pojedine žalbene navode, uvodno je potrebno napomenuti da nedvojbeno postoje dokazi (koje žalba apostrofira) koji bi mogli upućivati na zaključke drugačije od onih koje je donio prvostupanjski sud. Sud te dokaze prilikom ocjene činjeničnog stanja nije izostavio, već ih je reproducirao i o njima vodio računa, no ti dokazi, u korelaciji s drugim dokazima koji dopuštaju drugačija utvrđenja, nisu dovoljni da bi doveli u pitanje utvrđeno činjenično stanje. Žalitelj ispušta iz vida da je za utvrđenje kaznene odgovornosti bilo potrebno s nedvojbenom sigurnošću utvrditi da optuženici nisu odradili radne sate navedene u optužnici, a da je teret dokazivanja bio na tužitelju. Dakle, za osuđujuću presudu, odnosno uspješno osporavanje pobijane oslobađajuće presude, USKOK je

bio dužan tijekom postupka, odnosno u žalbi ponuditi čvršće dokaze da optuženici nisu odradili one sate za koje su primili naknadu, a to nije učinjeno.

Za neke od inkriminiranih radnih sati prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su odradjeni od strane optuženika i za to dao valjane razloge, a za ostale sate je u situaciji jednakovrijednih dokaza i uz primjenu načela "in dubio pro reo" zaključio da nije dokazano da ih optuženici nisu odradili, odnosno da se u tom dijelu ne može isključiti kao istinita obrana oboje optuženih da su ti sati odradjeni.

Za pravilno razumijevanje događaja koji je predmet optužnice potrebno je istaknuti da iz provedenih dokaza, koje je sud detaljno reproducirao i analizirao, proizlazi da je optuženik kao voditelj Operativno komunikacijskog centra Policijske uprave Primorsko-goranske odradivao svoje uobičajeno radno vrijeme u jutarnjoj smjeni, a da je u slučaju potrebe radio izvan svog redovnog radnog vremena za što je imao pravo na odgovarajuću naknadu sukladno Kolektivnom ugovoru za državne službenike i namještenike ("Narodne novine" broj 89/12). Onda kada bi njegovi radni sati nadmašivali fond mjesečnih sati po kriteriju osmosatnog radnog dana po pet dana u tjednu, evidentirao bi svoj rad izvan redovnog radnog vremena jer je za taj rad imao pravo na povećanu plaću, a svoje odradene sate tijekom redovnog radnog vremena propustio bi evidentirati zbog čega oni ne bi uopće bili plaćeni. Dakle, optuženik je odradio više od onog što mu je evidentirano, a one radne sate u okviru redovnog radnog vremena koji bi zajedno sa svim odradenim radnim satima nadmašivali mjesečni fond sati, izostavljao je iz evidencije rada, a time i od plaćanja. Posljedica takvog postupanja je da isti nije dobio naknadu za sav obavljani posao, a također djelomičan nesklad između evidencija o radu, konkretno rasporeda službe i registra službenih poslova (R-27). Stoga su neutemeljeni činjenični opis optužnice i svi žalbeni navodi u kojima se zanemaruju ove činjenice i tvrdi da je optuženik ostvario nepripadnu imovinsku korist. Slična situacija postoji i u odnosu na optuženu Arsenu Juretić, koja je po nalogu i uz odobrenje optuženika zbog potreba svog posla odradila više radnih sati od mjesečnog fonda, a za one sate koji su nadmašivali mjesečni fond primila je naknadu samo za one odradene mimo njenog redovnog radnog vremena.

Niti jednim od žalbenih argumenata koji će ukratko biti izloženi u nastavku ove odluke nije s potrebnom izvjesnošću stavljeno u izgled da optuženici nisu odradili inkriminirane sate.

Obrazlažući svoj stav da optuženi Dražen Pandža nije bio ovlašten sam sebi naložiti isplatu dodataka za noćni rad i rad neradnim danima čime bi prekoračio granice svoje ovlasti USKOK se poziva na iskaz svjedoka Jasmina Brkljače, zamjenika načelnice Policijske uprave primorsko-goranske i neposredno nadređenog rukovoditelja optuženom Draženu Pandži koji je naveo da svaki rad izvan redovnog radnog vremena (od ponedjeljka do petka od 7:30 do 15:30 sati) za njega predstavlja prekovremeni rad te da nije moguća isplata dodataka za noćni rad, rad neradnim danima i slično bez istovremene isplate dodataka za prekovremeni rad koja se zasebno iskazuje. U daljnjem dijelu svog iskaza svjedok Jasmin Brkljača dopušta mogućnost isplate dodataka za noćni rad, rad neradnim danima i slično bez istovremene isplate dodataka za prekovremeni rad kao iznimku u slučaju potrebe organizacije rada u drugoj smjeni za koju navodi da se najčešće izbjegavala i upravo time svjedok potvrđuje legitimnost rada optuženika izvan redovnog radnog vremena i opovrgava svoje prethodne stavove. Neutemeljeni su i kasniji žalbeni navodi koji se pozivaju na iskaz ovog svjedoka (vezano za incident sa Zdravkom Mačekom) s obzirom da je isti nedvojbeno bio svjestan

nepravilnosti prilikom evidentiranja radnog vremena optuženog Dražena Pandže i da ih je prešutno dopuštao. Zbog toga je imao motiva na sudu teretiti optuženika radi prikrivanja vlastitih propusta kao neposredno nadređenog optuženiku.

Okolnost što je člankom 13. stavkom 2. Naputka o načinu dnevnog raspoređivanja policijskih službenika i vođenju registra službenih poslova od 11. lipnja 2012. propisano da prekovremeni rad rukovoditelju ustrojstvene jedinice predlaže neposredno nadređeni rukovoditelj i propust optuženika da upozna nadređene rukovoditelje s eventualnom potrebom organizacije njegovog radnog vremena u smjenama ili na drugi način koji bi odgovarao zahtjevima službe ne podrazumijeva ono prekoračenje njegovih ovlasti koje je potrebno da bi se moglo zaključiti o počinjenju kaznenog djela. Prvenstveno valja naglasiti da optuženiku nije isplaćena naknada za prekovremeni rad, već samo za rad izvan njegove smjene. Osim toga, optuženik je kao voditelj Operativno komunikacijskog centra Policijske uprave Primorsko-goranske imao visoku razinu rukovodećeg radnog mjesta i samostalnost u radu pa je imao pravo organizirati rad izvan svoje smjene, za koji je u postupku utvrđeno da je bio opravdan i često izazvan nepredviđenim okolnostima. Stoga je i ovaj žalbeni navod neodlučan za pitanje kaznene odgovornosti, kao i daljnje tvrdnje žalbe da je optuženi Dražen Pandža trebao dati priliku svojim nadređenim rukovoditeljima da odluče hoće li njegov rad organizirati kroz prekovremeni ili redovan smjenski rad.

Vezano za prethodno navedeno, žalba daje netočnu interpretaciju stava prvostupanjskog suda prema kojoj svaki rukovodeći policijski službenik ima mogućnost sam organizirati svoje radno vrijeme pa tako npr. odrediti da će se, uz poštivanje mjesečnog fonda sati, raditi samo noću i neradnim danima i tako si omogućiti znatno uvećanje mjesečnog dohotka, i to neovisno o tome da li je nadređeni mu rukovoditelj s time suglasan ili nije. Naime, niti je sud zauzeo takvo stajalište, niti je dokazano da bi optuženi Dražen Pandža postupao na taj način, već je njegov rad izvan redovne smjene bio opravdan i potreban.

Kod činjenice da nije dokazano da bi optuženiku (niti optuženici) tijekom inkriminiranog razdoblja bio plaćen bilo kakav prekovremeni rad, za koji je inače potreban nalog ili naknadno odobrenje nadređenog rukovoditelja, neosnovani su svi žalbeni navodi koji se bave pitanjem prekovremenog rada i svjedočkih tumačenja u tom pravcu, jer nisu odlučni za kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11. čije bitno obilježje je pribavljanje koristi. Naime, nema dokaza da bi optuženicima bila isplaćena ona naknada koja se isplaćuje za prekovremeni rad, kojeg žalba naziva i de facto prekovremenim radom, a koja je viša nego naknade za sve druge vrste rada izvan redovnog radnog vremena (Prema članku 44. stavku 1. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike osnovna plaća službenika i namještenika uvećat će se za svaki sat prekovremenog rada 50%, za razliku od rada noću, subotom, nedjeljom i dr. za koji su te naknade niže). Vezano za pitanje istinitosti evidencija o obavljenim radnim satima (što je relevantno za pitanje kaznene odgovornosti u odnosu na djelo krivotvorenja službene ili poslovne isprave iz članka 279. stavka 1. KZ/11.) ističe se da optuženici nisu osporavali da te evidencije djelomično nisu točne što je posljedica ranije opisanog postupanja koje je imalo za cilj izbjegavanje evidentiranja radnih sati koji nadmašuju mjesečni fond.

To sve je detaljno objašnjeno i analizirano u pobijanoj presudi (koja je doduše prekapacitirana i brojnim sporednim detaljima) i svako drugačije žalbeno objašnjenje ovih događaja nema uporište u dokazima izvedenim tijekom postupka.

Žalba osporava stajalište suda o dokazanosti rada optuženog Dražena Pandže u noćnoj smjeni 7./8. prosinca 2012. (subota i nedjelja) pozivajući se na iskaz svjedoka Draženka Smiljaneca, koji je radio noćnu smjenu kao voditelj smjene i koji je izričito iskazao da optuženi Dražen Pandža tada nije bio na poslu, a da on (svjedok) nije potpisao i tako ovjerio ispravak u rasporedu službe, prema kojem je optuženik radio tu smjenu, kao i da bi on to zamijetio kao neuobičajeno pod pretpostavkom da je ovjeravao taj raspored. Ovdje žalba ispušta iz vida da se optuženiku ovaj datum uopće ne stavlja na teret, već da je sud taj raspored koristio kao dokaz o općenitoj nepouzdanosti i nepreciznosti podataka o stvarno odradenim satima, što nije bilo sporno u postupku.

U odnosu na noćnu smjenu 30./31. ožujka 2013. (subota/nedjelja) žalba navodi da je sud neutemeljeno između dva paralelna rasporeda (za koje optužba smatra da su nastali u cilju prikrivanja protupravnog postupanja) uzeo kao relevantan onaj na kojemu je promijenjeno radno vrijeme oboje optuženika i ostalih službenika, no da zanemaruje navode svjedoka Zdravka Jurinjaka za kojega je navedeno da je radio u noćnoj smjeni, a koji (svjedok) je naveo da je siguran da je taj dan bio slobodan iz razloga što je prethodni dan radio noćnu smjenu, a što odgovara onom rasporedu kojeg sud nije prihvatio i na kojem je za oboje optuženika evidentiran slobodan dan. Suprotno tome, sud je kao važeći raspored uzeo onaj koji je bio relevantan za obračun plaće, opet imajući u vidu da je bitno obilježje djela iz članka 291. stavka 1. KZ/11. pribavljanje nepripadne koristi.

Te razloge USKOK koristi i u prilog zaključka o počinjenju kaznenog djela krivotvorenja službene ili poslovne isprave iz članka 279. stavka 1. KZ/11 i nevjerodostojnosti dokumentacije koja je predmet ovog postupka, o čemu će biti riječi u daljnjem dijelu ove odluke koji se bavi tim kaznenim djelom.

Žalitelj dalje tvrdi da rad s informatorima kojeg je opisao optuženi Dražen Pandža u jednom dijelu nije potvrđen i osnovan, a u drugom dijelu nije potkrijepljen da bi mogao predstavljati valjanu osnovu za primanje dodatka za plaću. To se obrazlaže iskazima svjedoka Bože Barbarića i Gorana Rebića koji su naveli da se radilo o desetak susreta, uvijek u prijedpodnevnim satima, najkasnije do 16,00 sati i nikada noću. Pozivajući se na svjedoke Darka Majstorovića i Gorana Rebića žalba ističe da iz njihovih iskaza proizlazi drugačije razumijevanje rada s informatorom od onoga kao ga prikazuje optuženi Dražen Pandža jer rad s informatorom čini bilo kakvo prikupljanje informacija u poslovnom ili privatnom životu koje se očekuje od svih policijskih službenika na svim razinama i da se ne odnosi striktno na rad u užem smislu. Međutim, optuženik je u svojoj obrani opisao svoj rad s informatorima i očito se nije radilo o "bilo kakvom prikupljanju informacija u poslovnom ili privatnom životu koje se očekuje od svih policijskih službenika na svim razinama", već o radu usmjerenom na konkretne informacije. Kontakti s informatorom su potkrijepljeni podacima o lokaciji mobitela optuženika, a također i njegovim rokovnicima s bilješkama o radu priloženim u spis. Stoga niti ovaj žalbeni navod nije utemeljen.

Osporavajući činjenična utvrđenja u odnosu na optuženu Arsenu Juretić i kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti žalba dalje smatra da se ista neutemeljeno zasnivaju na općenitim saznanjima djelatnika straže o dolascima optuženika u zgradu Policijske uprave primorsko-goranske te posrednim i paušalnim saznanjima svjedoka o tome što su čuli od kolega o radu optuženika, dok se zanemaruju iskazi onih svjedoka koji su iznijeli konkretna i

neposredna saznanja koje dokazuju suprotno i pri tome apostrofira saznanja svjedoka Jasne Miškulin i Predraga Gračića o smjeni 19./20. siječnja 2013., svjedoka Tatjane Vlah Martinović o smjeni 27. siječnja 2013., svjedoka Tatjane Vlah Martinović i Predraga Grčića za 10. veljače 2013. (karneval) od 15.00 do 23.00 sati te svjedoka Tatjane Vlah Martinović i Josipe Mataja Vučemilović za noćnu smjenu 16./17. veljače 2013. i 2. ožujka 2013. Međutim, u tom dijelu sud je dao prihvatljive razloge o nedovoljnoj pouzdanosti tih iskaza koji su u suprotnosti s drugim izvedenim dokazima, a koje obrazloženje prihvaća ovaj sud te se žalitelj upućuje na razloge pobijane presude u tom dijelu. Stoga je neutemeljena tvrdnja da je uzimanje općenitih saznanja svjedoka kao dokaza da su optuženici mogli raditi u vrijeme inkriminirano u ovom postupku dovelo do pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jer da su bez valjanog razloga zanemarena konkretna saznanja svjedoka koji su doista radili u inkriminirano vrijeme i koji su izričito iskazivali o tome da optuženici rada nisu bili na poslu.

Žalba nalazi neosnovanima razloge zbog kojih nije prihvaćen iskaz svjedoka Tatjane Vlah Martinović glede njezinih tvrdnji da optužena Arsena Juretić nije s njom nikada radila izvan redovne jutarnje smjene (što je relevantno za smjene dana 27. siječnja 2013., 19. veljače 2013., 16./17. veljače 2013., 17. ožujka 2013.), no iskaz iste svjedokinje sud prihvaća glede 16./17. veljače 2013. i 26./27. travnja 2013. u odnosu na optuženog Dražena Pandžu, mjesečnog fonda sati, o radu na dan otvaranje džamije. Nasuprot tome, nema zapreke da sud dio iskaza nekog svjedoka prihvati, a dio smatra neprihvatljivim za što je u konkretnoj situaciji dao valjane razloge.

Neutemeljeni su navodi žalbe o zajedničkom postupanju oboje optuženika sa ciljem pribavljanja nepripadne imovinske koristi (koja korist nije ni dokazana) kada se ima u vidu da se optuženici nisu od ranije poznavali, a da je vođenje dnevnih rasporeda službe i registra službenih poslova (R-27) te izrada naloga za obračun plaće, očito složen posao kojeg je optužena Arsena Juretić radila i u vrijeme ranijeg voditelja Operativno komunikacijskog centra Miljenka Vidaka. Nadalje, činjenica da je optuženik prvo ponudio Sandri Vorkapić da vodi R-27, što je ista odbila, također ukazuje da nije bilo dogovora s optuženom Arsenom Juretić, koja je smatrala da ne može odbiti nalog nadređenog pa je zato prihvatila taj zadatak. U konačnici je posljedica toga da nije stizala u svoje redovno radno vrijeme obaviti sve poslove pa je, u dogovoru s optuženikom, na posao dolazila i izvan radnog vremena i ostvarivala naknadu kako je prethodno ovdje opisano.

Dakle, svi žalbeni argumenti usmjereni na dokazanost kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. KZ/11. su neutemeljeni.

U odnosu na kazneno djelo krivotvorenja službene ili poslovne isprave iz članka 279. stavka 1. KZ/11. žalba ističe da su optuženici kazneno odgovorni za to djelo jer da su ga počinili popunjavanjem Registra službenih poslova (R-27), naloga za obračun plaća te rasporeda službenih poslova odgovarajućim, a nevjerodostojnim podacima, koje je pratilo cjelokupno protupravno postupanje. Pritom dalje naglašava da su samo optuženici imali interes za unošenjem takvih podataka i znanje o tome kakve je konkretno podatke potrebno unijeti da bi se evidencije uskladile, a uz to da su upravo oni imali pristup tim evidencijama, dok je taj pristup drugim osobama bio ograničen i onemogućen.

Vežano za to se ističe da optuženici u svojim obranama ustvari nisu osporili nevjerodostojnost podataka u evidencijama radnih sati, kao i svoje znanje i namjeru unošenja,

odnosno ovjeravanja takvih podataka te (djelomično neuspješno) nastojanje njihovog usklađivanja pa to nije sporno u ovom postupku. Također nije sporno da je drugim zaposlenicima pristup evidencijama o radnom vremenu bio ograničen, no ne radi prikrivanja postupanja optuženih kako to žalba aludira, već radi onemogućavanja samovoljnog mijenjanja podataka od strane drugih zaposlenika, što je optuženi Dražen Pandža objasnio i potkrijepio konkretnim primjerima u svojoj uvjerljivoj obrani.

Iako žalba djelomice ispravno ističe da su u ponašanju oboje optuženika, koje nije sporno jer ih optuženici potvrđuju u svojim obranama, iscrpljena obilježja tog kaznenog djela, neprihvatljiv je zaključak žalbe prema kojem optuženici trebaju biti proglašeni krivima za kazneno djelo krivotvorenja službene ili poslovne isprave iz članka 279. stavka 1. u vezi članka 52. KZ/11.

Naime, prema mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, u konkretnoj situaciji se radi o beznačajnom kaznenom djelu iz članka 33. KZ/11.

Iz tog razloga žalba USKOK-a nije osnovana niti u odnosu na kazneno djelo iz članka 279. stavka 1. KZ/11.

Naime, odredba članka 33. KZ/11. ukazuje na tri okolnosti koje su mjerodavne za očitu beznačajnost djela: nizak stupanj počiniteljeve krivnje, izostanak posljedica ili neznatne posljedice djela i izostanak potrebe da počinitelj bude kažnjen. Sve te okolnosti moraju biti ispunjene kumulativno. Dakle, nema kaznenog djela i kad su ostvarena sva njegova obilježja (radnja, biće kaznenog djela, protupravnost i krivnja), ali je djelo beznačajno.

Optuženi Dražen Pandža po čijem nalogu je postupala optužena Arsena Juretić, je nastojao pomiriti, s jedne strane, napatuk o izbjegavanju korištenja prekovremenih sati motiviran štednjom na plaćama zaposlenika te, s druge strane, potrebe organizacije posla koje su zahtijevale njihov rad koji nadmašuje mjesečni fond radnih sati. Prema tome, subjektivna strana postupanja je bila usmjerena i na usklađivanje potreba službe optuženika i optuženice zbog čega je bio nužan njihov rad dulji od mjesečnog fonda sati i nastojanja da se ne povećavaju troškovi za njihove plaće. Imajući u vidu ovaj kontekst njihovog voljnog elementa, ne radi se o visokom stupnju krivnje.

Pored toga, kazneno djelo iz članka 279. stavka 1. KZ/11. nije izazvalo značajnije štetne posljedice što je drugi preduvjet da bi se radilo o beznačajnom djelu.

Nadalje, nema potrebe za kažnjavanjem niti jednog od optuženih. To zato što je optuženi Dražen Pandža neosuđivan i obiteljski čovjek, a prije inkriminiranog događaja se isticao u policijskom radu. Optuženica je također neosuđivana te je radila sukladno uputama optuženika i pri tome se očito zalagala na svom radnom mjestu, iako na pogrešan način jer je to zalaganje podrazumijevalo i unošenje netočnih podataka u evidencije o radnom vremenu. Kod takvog stanja stvari, uz izostanak bilo kakvih otegotnih okolnosti, ovaj sud zaključuje da nema potrebe za kažnjavanjem niti jednog od njih, čime je ostvaren i treći preduvjet da bi se radilo o beznačajnom djelu.

Dakle, način postupanja oboje optuženih, prema mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, nije takvog stupnja i značenja da bi, zajedno s ostalim

elementima beznačajnog djela, ukazivao na izrazitu povredu zaštićenog dobra i pravnog sustava.

Iz navedenih razloga, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, smatra da su oboje optuženih ostvarili obilježja kaznenog djela iz članka 279. stavka 1. u vezi članka 52. KZ/11. pod okolnostima iz članka 33. KZ/11., odnosno da opisano postupanje u izreci prvostupanjske presude nije kazneno djelo pa je optuženog Dražena Pandžu i optuženu Arsenu Juretić, na temelju članka 453. točke 1. ZKP/08., valjalo osloboditi optužbe u tom dijelu.

Stoga je, na temelju članka 486. stavka 1. ZKP/08. odlučeno kao u točki I. izreke ove odluke.

Slijedom svega navedenog je, na temelju članka 482. ZKP/08., žalbu USKOK-a trebalo odbiti kao neosnovanu te u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu (kazneno djelo iz članka 291. stavka 1. KZ/11.), potvrditi prvostupanjsku presudu kao u točki II. izreke ove odluke.

Zagreb, 27. travnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v. r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA

Ovlašteni službenik:
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

